

El poble de Montuïri sent de veres l'anada de les Monges de la Caritat

Testimoni d'agraïment

Aquesta és la inesperada notícia que ens dol haver d'escriure. Les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paul se'n van de Montuïri per manca de personal.

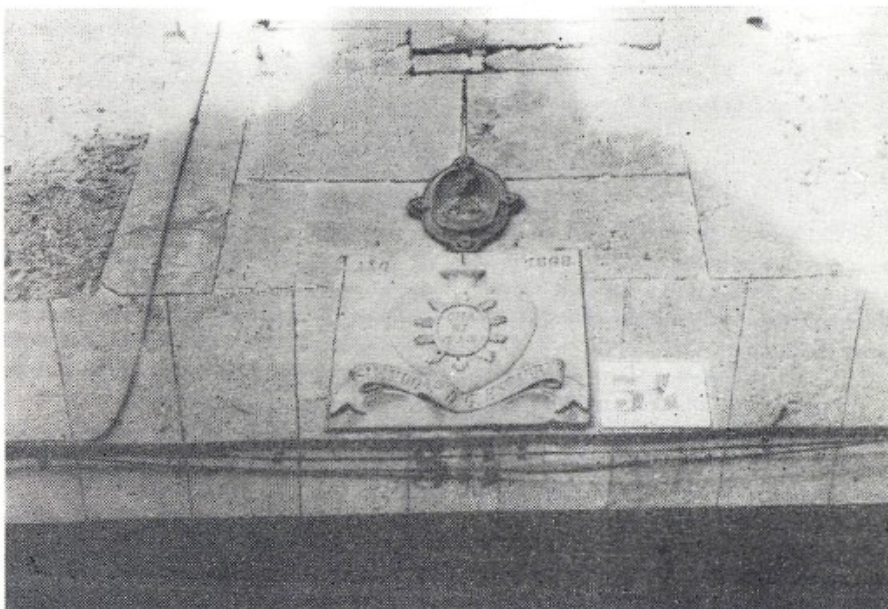
Se'n van; se'n van i ens deixen una llarga història i vida de servei, sacrifici i amor cap al nostre poble. No creim hi hagi paraules per agrair l'extraordinària labor desenvolupada dia a dia, nit a nit, moment a moment... L'ensenyança de preescolar, E.G.B. i baxillerat; l'assistència sanitària a qualsevol hora del dia i de la nit; l'esment del temple parroquial; la dedicació en cos i ànima a la nostra població...

Montuïri no podrà pagar mai el que li ha donat aquesta institució religiosa.

Tantes són les coses que podríem dir en favor de «Ses Monges» que ompliríem pàgines i més pàgines... però el sentiment avui no ens deixa continuar. Això sí, expressar-los en nom del poble present, passat i futur (perquè elles també han escrit el futur del poble montuïrer) el testimoni del major agraïment que hom pugui manifestar.

Els vostres records i fruits romandran sempre a la nostra i vostra terra montuïrera que també vosaltres, germanes, heu llaurat.

GABRIEL GOMILA

Aquestes dues fotos volen esser un símbol de les monges a Montuïri: La casa i l'obra. A la d'alt podem veure l'escut sobre el portal de ca seva, casa on tants de montuïrers hi han entrat per un o altre motiu. I a baix, un grup de nins de preescolar sota l'atenta i simpàtica mirada de la monja que cuida d'ells.

- **L'ANADA DE LES MONGES** ha sacsats tot el poble.
- **EL NOU PRESIDENT** del C.D. Montuïri és En Joan Antoni Ramonell.
- **CANVIEN DE DESTÍ** tres mestres de l'Escola Pública.
- **NO PRENGUEREN POSSESSIÓ** els nous regidors de l'Ajuntament.
- **SUBVENCIONS A MONTUÏRI:**
 - 3.068.445 a la depuradora.
 - 3.346.155 camí Son Vaquer.
 - 200.000 Club poliesportiu.
 - 4.000.000 vestuaris Es Dau.

UN LLIBRE DE CORT REIAL MALLORQUÍ DEL SEGLE XIV

«Llibre de molta importància de cara a la Història de Montuïri, de Mallorca i de la Llengua Catalana»

Els següents paràgrafs són uns retalls del parlament que el doctor Badia Margarit feu a la Presentació del «Llibre de Cort Reial Mallorquí del segle XIV» el 20 de maig de 1984, del que n'és autor En Joan Miralles i Monserrat.

«En primer lloc voldria dir que us felicit per la iniciativa d'aquest acte. Recordaré que un dels primers testimonis de la nostra llengua són les Homilies d'Organyà, un text venerable que conté

un sermonari. Voldria recordar que a Organyà fa pocs anys es va construir un monument a aquestes Homilies. I jo, ara, venint cap aquí pensava que en certa manera Montuïri avui també fa un monument a un text que procedeix de l'arxiu municipal i això també honra aquesta població.

Sabeu que aquest arxiu estava molt deteriorat, però ha pogut ésser ordenat, classificat i posat a disposició de qui vulgui estudiar les peculiaritats de la llengua antiga. Així, doncs, és un monument, un testimoni de la llengua antiga de Montuïri, que és també la llengua antiga catalana.

Com sabeu, la nostra llengua catalana és derivada del llatí. Per això aquestes llengües s'anomenen romàniques o neolatines, ja que són resultat de la transformació del llatí correntment parlat per la gent de l'època de l'imperi i per les generacions successives, però no el llatí dels grans autors, dels erudits, sinó el llatí parlat als carrers, a les places, als mercats; i la gran dificultat és que aquesta llengua, que era parlada, no sabem exactament com era».

El doctor Badia exposa després les diferents maneres de parlar d'aquell temps, les dificultats d'escriure'l i la maduració de les llengües romàniques.

Després compara la llengua literària amb la llengua no literària i diu:

«La llengua literària és la llengua per ella mateixa afegint-hi una mena de revestiment que té la finalitat estètica de complaure, de divertir, d'al·lisonar... però la llengua no literària és la llengua nua, ella tota sola.

El text que avui presentem és un text no literari i ens serveix per a acostar-nos a la llengua parlada del segle XIV. Hi trobareu una sèrie de fragments que fan veure com era la llengua habitualment parlada. Tots parlem d'una manera, però a l'hora d'escriure escrivim d'una altra manera. La gran dificultat del segle XIV és de saber quina era la llengua amb què es donaven el bon dia els veïns o els que discutien i no estaven d'acord amb una feina. Gràcies a aquest text que presentem aquí tenim unes il·lustracions importantíssimes i nodridíssimes de la llengua viva. Per tant, aquest llibre té molta importància de cara a la història d'aquesta població, de cara a la història de Mallorca, però també de cara a la història de la llengua catalana.

I de l'autor del llibre no en dic res perquè és persona prou coneguda en aquesta població. Us puc dir, amb tot, que va ser estudiant a la Universitat de Barcelona, que va ésser bon estudiant, que després jo he continuat sempre en contacte amb ell. Les circumstàncies han fet que jo hagi estat present en els esdeveniments més importants de la seva vida, fins fa pocs mesos que va sortir catedràtic de la Universitat de Palma de Mallorca davant un tribunal on jo també hi era. O sia, que jo l'he pogut anar seguit i puc donar testimoni allà on sigui, i ho faig avui amb molt de gust, de donar testimoni de la seva laboriositat i del valor que té aquest llibre, del qual ell mateix ara us dirà les línies principals. Moltes gràcies».

S'HA DIT QUE...

...hi va haver comentaris de tots els gusts i de molts diferents aspectes sobre s'anada de ses monges des poble. Sa gent les vol i desitja saber per què precisament se n'han d'anar de Montuïri.

...n'hi havia que se volien moure perquè ses monges no se n'anassin de la vila. I n'hi va haver alguns, pocs. Però després d'exposar-los les raons ho han tornat pensar i sembla que ja està fet tot.

...certes afirmacions d'aquesta veu des carrer del darrer número foren tan «greus i calumnioses» per a alguns que els ha obligat a una resposta per a posar les coses al seu lloc. Així s'ha de fer!

...els qui volien que el Montuïri ascendís, ara diuen que no li convé i els que creien que no convenia han romasos satisfets amb el darrer lloc de la classificació. Així tots contents.

...el nou president de futbol té molts de projectes i no li manquen ganes de fer feina. Alguns es pregunten si els qui l'han de recolzar també estan tant disposats.

...aquests diumenges d'estiu —i molts de dies feiners— se veu poca gent pel poble i tothom sap perquè: el sol de la mar es agradós però el de la vila... més que saborós és ingrát, a's dir de molts. Que no torjín aquells temps!

...ni sí, ni no; uns deien que no i altres no deien que sí. Lo cert és que no pogueren dir ni sí ni no: ningú no els va veure. On eren el cinc possibles nous regidors del nostre Ajuntament a l'hora de prendre possessió? Comèdia o farsa... O què?

Sa veu des carrer

25 anys enrera

15 Juliol 1959

Tota vegada que no s'ha presentat cap oferiment ni s'ha trobat cavall per a la carroça fúnebre, ni carro de trabuc pels serveis d'obres, l'Ajuntament acorda desnonar tals adquisicions i dedicar l'import a altres atencions.

Joan Mora i Elvira Nadal

SE'N VAN DE MONTUÏRI

Després de nou anys d'haver dedicat la seva tasca d'ensenyança al poble de Montuïri, aquests dos bons professors se'n van a Algaida. I amb aquestes preguntes que els feim, volem deixar constància del seu pas i de la seva labor entre nosaltres.

—Des de quan data la vostra estada a Montuïri?

—Vàrem ésser destinats a Montuïri pel curs 1975-76.

—Per tant, quants de cursos heu fet a Montuïri?

—Amb aquest, ha fet nou cursos.

—D'on vinguéreu i a on anau?

—Ja havíem estat a Ciutat, a l'Escola Graduada i a l'Anexa. L'any que vaig fer oposicions —diu D. Joan— estava destinat a Sant Joan. Ara hem triat la plaça d'Algaida.

—Per què vinguéreu a Montuïri?

—Pensem que, fent feina plegats, ens podem ajudar i complementar. Aprofitarem que, prop d'on estàvem destinats (Sant Joan i Vilafranca) hi havia dues places i endemés menjador (així no importava el pa-en-butxaca-diari) i demanàrem Montuïri. Endemés, havíem ja tastat les Escoles Públiques de Ciutat, i volíem provar com eren les de poble.

—Per què us n'anau de Montuïri?

—Tampoc no tenia massa ganes d'anar-me'n —respon ell—. N'Elvira un poc més, però creim més important el fer feina plegats. Ens va costar decidir-nos; serà una experiència nova tornar a començar coses ja aconseguides, i això dona una mescla de por i d'il·lusió que lleva grisor a la vida quotidiana, excita el sentit de superació, de tastar situacions noves, de plantejar noves batalles...

—Creis que els alumnes montuïrers aprofiten el temps a l'escola?

—Així, així... Tampoc no en són del tot responsables: els hauríem d'interessar més, hauríem de trobar més recolzament envers la cultura per part d'altres ambients: familiar, social, etc. Dins el nostre camp d'actuació, no estam massa queixosos.

—Com veis el futur dels alumnes que heu ensenyat?

—És un cert consol veure ex-alumnes que ja ensenyen amb nosaltres, que ocupen càrrecs interessants, que han trobat un bon lloc. De totes maneres, els tocarà viure un temps difícils, però els feiners, responsables i ben preparats ho superaran.

—Quines han estat les vostres millors alegries?

—Com que passam gust amb la feina que feim, tot moment ha estat bo. Però, més t'alegres quan aconseguixes que sintonitzin i vibrin amb allò que a tu t'entusiasma.

«Passam gust amb la feina i gaudim de veres».

«S'ha aconseguit una escola pública digna, competent, de categoria».

«Aprofitau lo bo que us hàgim pogut aportar».

Hem gaudit de veres durant els campanyes, viatges, duent-los al cine i comentant-lo, fent-los venir a passar un dia a can nostra, etc. Però l'alegria més grossa és haver aconseguit, com a grup de mestres, una ESCOLA PÚBLICA digna, competent, de categoria.

—El pesar més gros que teniu, quin és?

—A certs moments, la incomprensió, la lleugeresa de judicis, i fins i tot les males intencions d'alguns. En conjunt, ens pesa el dubte de si serveix abastament allò que feim, ens pesa no aconseguir una societat més responsable, més justa, amb ganes de sebre, descobrir, respectar...

—Pot ésser que els pares no sempre us hagin comprès. Què els diríeu?

—Tampoc no en tenen tota la culpa. Sempre solem comparar amb aquelles coses que hem vist fer o hem fet. Són d'una generació on l'Escola Pública i l'educació ciutadana era molt deficient. Comprenem que moltes actuacions nostres xocaven totalment contra allò que ells creien que era l'únic model bo i just d'escola: lletra i comptes... Endemés, moltes vegades s'han fiat més de «lo que m'han dit que deien que havien sentit a dir...» que de sebre la informació exacta. També han confús actuacions d'un i l'altra. Per a molts —diu N'Elvira— he estat la dona d'En Mora, i en moltes opinions i actuacions, no coincidim ni estam d'acord.

—Heu rebut dels pares l'ajuda que esperàveu?

—Bastants de pares encara no han entès

(i tal volta no els ho hem predicat bastament) que l'educació dels seus fills és una partida a tres bandes: família, escola i societat. Quan només té protagonisme una d'elles, el resultat pateix. Moltes vegades, un comentari despectiu, una crítica exagerada pot espanyar dins l'al·lot una feina de temps. D'uns anys ençà, es nota un progrés, més consciència en molts de pares, més ganes de sebre per a complementar la feina de l'escola.

—Us n'anau satisfets de la vostra tasca realitzada a l'escola?

—Si no hi estiguéssim, no hauríem canviat de lloc de treball, fins a aconseguir-ho!

—Durant aquests anys, com ha evolucionat l'escola a Montuïri? O amb quin sentit?

—Els montuïrers podeu estar orgullosos de què la vostra Escola hagi anat per davant del país en allò de canviar, de fer-se més moderna. El pas del temps ha confirmat moltes de les propostes de l'equip de mestres, recolzades per molts de pares (Educació en el medi, Escola Mallorquina, Direccions col·legiades, importància de l'APA, sicòleg escolar, excursions, pretecnologia, esports, etc.)

—Què creis que hi manca a la nostra Escola?

—La construcció del Parvulari, un professor d'Educació Especial i un professor competent de Educació Dinàmica. Que els professors que vindran definitius facin bon equip amb els magnífics companys que queden. Que pares, Associació i Ajunta-
(Passa a la 7.ª pàg.)

Hi han estat 117 anys i han fet molt de bé

El poble de Montuïri sent de veres l'anada de les Monges de la Caritat

D'elles en parlen així:

«A Ca Ses Monges hi he passat els millors anys de la meua vida».

«Ens ajudaven molt, no sols en l'aspecte religiós, sino també cultural».

«En haver-hi un cas de necessitat acudien a qualsevol casa del poble».

«El contacte amb elles no s'acabava fins que una es casava».

L'anada de les monges de Montuïri fou el tema del que més se n'ha parlat dins del poble els darrers dies de juny.

Es per això que BONA PAU també se n'ha volgut fer ressò. I res millor que parlar amb un grup de dones d'una cinquantena d'anys, ja que elles són les que tenen més fresc el record dels fets i moments, de les tasques i de les ensenyances que compartiren dies i més dies amb elles.

—Jo ho record tot—comença dient Na Maria—. Des que era molt petita, després nina, més envant, adolescent i llavors, jove, anava a ca ses monges i puc assegurar que amb elles he passat els millors dies de la meua vida. Tant m'agradava estar-hi i tant m'hi divertia, que venia a ser una segona llar, tan apreciada com ca meua. Era quan anava a la «guarderia» que vaig començar a estimar-les, estimació que va anar creixent quan m'ensenyaren a estudiar, ja que aleshores tenia més contacte amb elles.

—Els tenia molt de respecte—diu N'Aina—, mesclat amb por; però, això sí, influïren molt amb mi: a la seva recollida capella vaig aprendre a resar, a demanar perdó, a implorar favors. Més tard, mitjançant exercicis i cursets, va anar consolidant-se el que seria la base del nostre cristianisme. Ens ajudaven molt i no sols en l'aspecte religiós, sino també cultural: llegíem llibres—allà teníem el que deien la nostra biblioteca—, representaven petites obres teatrals, apreníem els coneixements bàsics per apoderar-nos de la cultura. També hi va haver una època on hi feiem tallers, labors, sobretot brodats, pintura a l'oli, solfeig; m'atreveix a dir que allà hi cosien el vestit de casar.

—Ca seva era una casa molt oberta—continua dient Na Jerònia—, la disponibilitat era total. Anar-hi et donava

molta seguretat. A ca ses monges era el lloc on ens reuníem totes les joves del poble. Crec poder dir que elles venien a ser el patró de la barca de la vida, la qual conduïen des que naixies fins a la mort. No totes tenien el mateix caràcter—en aquell temps, del què parl, eren catorze i algunes ja eren velles—però, això sí, en haver-hi un cas de necessitat a qualsevol casa de la vila, hi anaven, tant pels vells com pels malalts i quan era necessari netejaven les habitacions, feien el dinar, rentaven... tot el que es presentava.

—Vaig conèixer molts d'indrets de Mallorca—diu ara Na Catalina—. I això gràcies a les excursions que feiem amb elles. Inclús record quan preparaven els nins i nines per a la Primera Comunió a ca seva. També em ve a la memòria els nombrosos segells que recollíem per a les missions; i jo que sé quantes hores i més hores vaig passar amb elles! El contacte no s'acabava fins que una es casava i en tenir fills... de bell nou ja hi tornaves a ser.

—No sabem el que ens passarà ara—coincideixen totes—. Veure tancat a ca ses monges no ens hi sabrem acostumar.

Onofre Arbona

Molts de concursos escolars organitzaven les monges en el temps en què no sols impartien ensenyança primària, sinó també batxillerat. Podem veure, d'esquerra a dreta a M.ª Apolònia Vidal Adrover, Maria Verger Noguera, Joana M.ª Rossinyol Ferriol i Aina M.ª Vidal Adrover guanyadores dels concursos de juny de 1970.

LES MONGES DE LA CARITAT SUPRIMEIXEN LA CASA DE MONTUÏRI

NOTA DE LA SUPERIORA GENERAL I CONSELL

El 27 d'abril de 1867, les Germanes de la Caritat de San Vicenç de Paül fundaren la Casa de Montuïri.

Durant aquests anys han estat dedicades al poble en l'ensenyança i servei als malalts.

Enguany, per motius interns de la Congregació, s'ha decidit la supressió d'aquesta Casa.

Les Germanes de la Caritat agraeixen al poble de Montuïri, l'acollida i atencions que durant més de cent anys els hi tingut.

Ciutat de Mallorca, 20 de juny de 1984

La Superiora general i Consell

SE'N VAN SE MONGES...

Es tanca un capítol històric de 117 anys

Tancar una casa no és agradable per a ningú, ni pels qui se'n van ni pels qui queden, i molt manco quan es tracta d'una institució tan popular i estimada com la de les monges de la Caritat. Elles, com a persones, en deixar el nostre poble deixen un buit no gens fàcil d'omplir. Amb la seva partida, s'empobreix la nostra vila, tant en l'aspecte social com en el caire educatiu i religiós.

Les monges es mereixen el nostre agraïment. Tots recordam els noms d'aquelles infermeres que vetllaven els malalts amb una dedicació plena d'amor i de cura maternal; d'aquelles germanes que servien

desinteressadament a les cases dels qui patien alguna necessitat. En aquest moment, com mai, sura la memòria de tantes mestres d'infants, animadores de la joventut sobretot femenina, educadores i catequistes, col·laboradores de la parròquia en tants d'aspectes... 117 anys de presència, de servei, de donació, i tot fet amb silenci, amb abnegació, sense esperar recompenses ni afalagadures.

La seva partida és una realitat difícil d'assumir i que no ens pot deixar indiferents. La reïm popular, els comentaris pel carrer expressen la llàstima i la impotència davant un fet com aquest. I és que es tracta d'una pèrdua ben dolorosa. Però no hi valen lamentacions: no solucionen res. No hi val començar a donar culpes a uns o a altres. La manca de personal, l'edat avançada de moltes germanes, les poques vocacions els obliga a deixar cases i a reunir-se per a reforçar els equips o comunitats on fan més falta.

Les converses que hem sentit aquests dies transllueixen preguntes com aquestes: «per què se'n van ses monges?» «No tindre culpa noltros mateixos?» «És que el poble de Montuïri no és com ets altres?» No

(Passa a la 6.ª pàg.)

A les Monges de la Caritat

GRÀCIES

Si, gràcies ara que us n'anau de Montuïri. És l'expressió espontània d'agraïment que surt del més fons de nosaltres com a mostra de les innombrables atencions que constantment heu tingut pel nostre poble.

Gràcies, sobretot per tants i tants de dies que heu hagut d'aguantar els nins petits perquè les seves mares poguessin dedicar-se a altres quefers.

Gràcies també per les repetides cures que heu fet a ca vostra a tants i tants de necessitats, els quals, amorosament, han rebut la vostra dedicació.

Gràcies tant per les nombroses visites que fèieu als malalts a ca seva com per les nits en vetlla, agombolant-los.

Gràcies per les hores dedicades a les joventutes i no tant joves, perquè poguessin passar agraçosament els diumenges i no anassin a llocs perillosos.

Gràcies per la formació que de vosaltres han rebut tantes i tantes generacions de montuïrers, els quals d'altra manera, no serien així com ara són.

Gràcies per l'ajuda a la parròquia, netejant l'església i adornant-la, fins i tot, substituint la manca de sacerdot quan s'ha fet necessari.

Gràcies per tantes vegades que ens heu perdonat el nostre poc agraïment a la vostra generositat o tal vegada us hem tractat malament.

Gràcies per totes aquelles tasques que no ha vist ningú i que sols Déu sap el gran sacrifici que us han costat.

Gràcies als centenars de monges que, en plena joventut deixaren ca seva i un dia vengueren a Montuïri i nosaltres no sabérem valorar la seva dedicació ni el seu esforç.

Gràcies per les moltes gràcies de les que durant aquests 117 anys se n'han beneficiat els montuïrers i de les que sovint ni sols ens n'hem adonat.

Gràcies, fins i tot, pel sacrifici que ara feis d'haver-nos de deixar, perquè sabem el que us ha costat aquesta decisió.

Per tot i pel que no deim: GRÀCIES.

O. Arbona

PLE EXTRAORDINARI NO CELEBRAT

El dia del Corpus, 21 de juny, a migdia estava anunciat un ple extraordinari a l'Ajuntament per a la presa de possessió dels càrrecs de regidors de cinc membres a la Coalició Aliança Popular-P.D.P.-Independents en substitució dels cinc elegits i que havien presentat la dimissió.

No es va poder celebrar per la no assistència dels possibles nous regidors.

En canvi, sí ho va fer En Biel Ferrer, mostrant el nomenament de la Junta Electoral, però... estava equivocat; indicava la data de desembre de 1984 com a presa de possessió (?).

A LA FI PODRAN SUBHASTAR-SE ELS VESTUARIS D'ES DAU

Després d'una llarga espera s'ha autoritzat la contractació d'obres dels vestuaris d'Es Dau. Malgrat s'hagués aprovat una subvenció, les obres no podrien començar per manca d'autorització administrativa.

SE'N VAN SES

(Ve de la 5.ª pàg.) **MONGES...**

donem culpes a ningú. Més bé, posem-nos a conrar i a fer fructificar aquells valors que les Germanes han sembrat durant més d'un segle. No quedem resignats ni amargats. Més bé, agraint la seva deixa, posem les mans en la tasca de servir i d'estimar. Que d'això ningú en té l'exclusiva, i tots ens n'hem de sentir responsables.

Quan una institució i unes persones valuosos ens deixen, hem de mirar cap al futur. Hem de convocar la gent, els qui volen servir desinteressadament, els qui volen viure com a cristians de veres, els qui volen fer realitat els ideals de l'evangeli de Jesús. La seva partida pot ser una manera un poc forta de sacsar les nostres consciències, de sentir-nos esperonejats; ens pot estimular i desvetllar la nostra inquietud, passant d'un esperar «rebre» a un decidir-nos a «donar». Si les monges han duit endavant obres de servici, d'educació, de sanitat, d'esplai, de consell, d'evangelització i de cultura, han fet una important labor de suplençia durant tota una època, ara hauran de ser altres cristians, laics de nostre poble els qui vulguin aportar d'una forma compromesa i valenta tants de valors i esforços, tants d'exemples que marquin la constant evangèlica del servei als més necessitats.

Que ara es noti la seva tasca i fructifiqui el seu esforç!

BARTOMEU TAULER VALENS

ACORDS DEL CONSELL INSULAR

Subvenció al Polideportiu

A l'acta del C.I.M. de 18 de juny de 1984 figura l'acord pel que es concedeix al club poliesportiu Montuiri, pels arbitratges, desplaçaments i material esportiu la quantitat de 200.000 pessetes, acord que es prengué amb tots els vots a favor menys el de Moll i Garcies del P.S.O.E. que s'abstingueren.

6.414.600 pessetes per a millores

Per altra banda també ens complau veure ressenyat que s'han concedit per a Montuiri les següents subvencions:

3.069.445 pessetes per a la depuradora.

3.346.155 pessetes per a l'asfalt del camí de Son Vaquer.

NOMBRAMENTS ECLESIASTICS

El que fou Rector de Montuiri des de març de 1961 fins setembre de 1970 i actualment a Porto Cristo, Miquel Vallespir, de Manacor, ha estat nomenat Rector d'Ariany.

I Mateu Amorós, també manacorí, ara Rector d'Ariany, passa igualment a ser Rector de Santa Margalida. Fou Vicari de Montuiri des d'agost de 1961 a febrer de 1966.

FINAL DE CURS

Com cada any, per aquestes dates, les activitats de fi de curs —segona quinzena de juny— omplen els dies dels escolars: Festa de fi de curs, reunions de pares, reunions de consell de direcció, junta econòmica, entrega de notes... acampades.

Però enguany les notícies més rellevants es refereixen a despedides: les de les monges, les dels professors Joana Oliver, Joan Mora i Elvira Nadal. Na

Joana Oliver va destinada a Palma i el matrimoni Mora-Nadal a Algaida. Una altra notícia serà l'elecció de nou President i altres membres de l'Associació de Pares.

En definitiva: un final de curs prou noticable i l'espera d'un proper amb molts de canvis a diferents nivells, encara ara desconeguts.

TERCER CANAL DE TELEVISIÓ

El nostre Ajuntament a la sessió plenària del 31 de maig passat aprovà per unanimitat el següent acord: «Adhesió per veure el tercer canal de televisió - TV3».

La presa d'aquest acord posa de manifest a més de l'interès que té la Corporació Municipal per la normalització cultural i lingüística, la decisió d'instar al Govern de la Comunitat Autònoma a establir amb la Generalitat de Catalunya els convenis per a poder rebre aquí les emissions de TV-3 de Catalunya i adherir-se a la campanya a favor d'aquestes emissions.

NOTES DE PREMSA FORANA

Diada a Lluc

El passat 9 de juny, a Lluc, celebrarem la diada de la Premsa Forana a la qual no hi mancà una representació de BONA PAU.

Allà es lliurà una medalla de l'Associació de la Mare de Déu, es presentà una reedició de fa cent anys de «La Guia dels Peregrins» (Quinari) i es proclamaren els guanyadors dels premis de l'Associació.

Llorenç Capellà guanyador del primer premi «Premsa Forana»

Ens complau publicar l'otorgament del primer premi del certàmen de l'Associació de Premsa Forana al nostre antic col·laborador i montuier Llorenç Capellà, al qual felicitem, per l'article «Mallorca, un futur per conquerir» publicat al «Diari de Buja».

Nova Junta Directiva

A Sant Joan (Carrer Princesa, 24) on ara s'ha instal·lada la seu de l'Associació, l'11 de juny ens reunirem en Assemblea General per a votar la Junta Directiva.

Des d'ara tindrà per President a Carles Costa, de «Sant Joan» i com a membres a Lluc Oliver, de «S'encruia» de Deià, a Gaspar Sabater de «Dijous» d'Inca, a Pere Mulet de «Es Saig» d'Algaida, a Josep Cortés, de «Flor de Card» de Sant Llorenç, a Jaume Tugores de «Sineu» i a Pau Reynés de «Lloseta».

ESPORTS

Futbol

NOU PRESIDENT

Després de dur a bon port la nau del Club Esportiu Montuïri durant sis anys, En Miquel Miralles Rigo va anunciar el seu termini com a President del Club.

El substituirà En Joan Antoni Ramonell Amengual, el qual ja està programant la propera temporada.

S'ha sol·licitat a la Federació de Futbol la participació a les competicions dels equips de I Regional Preferent, Juvenils i Alevins de Futbol, i benjamins i infantils a futbol-sala.

ELS JUVENILS, A II DIVISIÓ

Enhorabona, jovenets, entrenador Joan Verger Ramonell i directius del Club de Futbol Montuïri per haver aconseguit l'ascens a II Divisió en el primer any.

Ha estat el merescut premi a la gran campanya realitzada amb la consecució del tercer lloc (d'entre 17 equips) en el campionat de III Divisió.

Així es potencia de debó l'esport base!

Així podrem veure bons futbolistes montuïrers!

Endavant, i repetim el que hem dit: Enhorabona a tota la família futbolera.

ELS DARRERS RESULTATS

Fase d'ascens a III Divisió

Montuïri, 2 - Hosp. Eivissa, 4

Escolar, 2 - Montuïri, 0

No cal dir que el Montuïri romangué classificat al darrer.

Joan Mora i Elvira Nadal

(Ve de la 3.ª pàg.)
ment sequesquin recolzant.

—Quin missatge voldríeu transmetre als alumnes —o als seus pares— que ara deixau?

—Sortiu, mirau, critiqueu, respectau, siau responsables, obriu-vos als altres i a altres idees i maneres d'entendre la vida, no jutgeu amb lleugeresa... i aprofiteu lo bo que us hàgim pogut aportar.

—Gràcies per la vostra ensenyança a Montuïri, i que la feina que fareu a Algaida sigui tan fructífera com ha estat aquí.

JERÒNIA LLADÓ VICH

Aquesta era la Comunitat de Monges del Convent de Montuïri de fa uns cinquanta anys. Algunes d'elles ja són mortes i altres molt velles, però d'aquestes ja no en queda cap a Montuïri. Les més joves de la foto ja s'acosten als vuitanta anys.

DEMOGRAFIA

DEFUNCIONS

5 de juny: Paula Ribas Manera de 79 anys, viuda «Pofanc».

NAIXEMENTS

5 de juny: Margalida Oliver Gallard, filla de Miquel i d'Antònia.

PLUVIÒMETRE

Pluja caiguda darrerament

30 de maig	7,9 lts.
5 de juny	0,5 lts.
Total	8,4 lts.

ENDEVINALLES

Vaig vestit negre,
surt les nits,
em persegueixen
grans i petits,
i encara que els cont
que sóc molt ric,
ells m'empresonen
sense fer-me cas.
Llavors jo, canta
que cantaràs.

CARTA AL DIRECTOR

Sr. Director de la BONA PAU de Montuïri.

Li preg la publicació de l'aclariment següent. Gràcies.

En el núm. de Juny, a «Sa veu des carrer», el cronista diu haver rebut notícies de l'ajornament de la construcció dels vestuaris del Dau, i, veladament, fa una insinuació de culpabilitat cap al Consell Insular de Mallorca.

Volia informar-lo que s'ha aprovada, i està a disposició de l'organisme competent de Montuïri, una subvenció de 4.000.000 pts. per ajudar a la construcció de l'obra esmentada; per tant, no em sembla d'allò més correcte que, basant-se en aquest fet, es faci en el paràgraf següent, i volent donar lliçons de civisme i de moral, unes afirmacions molt greus i calumnioses per a les persones a les quals van dirigides, qualssevol siguin, ja que això que s'afirma s'ha de poder demostrar, i en els trenta anys que fa que visc a Montuïri, encara no conec a ningú que s'hagi oposat a qualche cosa que es fés en bé del poble.

Es lamentable que, aprofitant una revista que pagam tots i amagant el nom, es desprestigiï persones i Institucions innocents.

Per a finalitzar, volem manifestar al poble, l'interès que els dos Consellers, i d'una manera especial, el Sr. Joan Verger des del seu càrrec de Vice-president del C.I.M., han posat en aquest tema.

Afectuosament.-

MIGUEL FIOL COMPANYY.-

L'ENSENYAMENT DE LA RELIGIÓ

Ha acabat el curs, i s'han fet ja les inscripcions als centres escolars. Els pares que han volgut han firmat ja la decisió de què el seu fill assisteixi a la classe de religió.

D'acord amb la Constitució espanyola, l'ensenyament de la religió a tots els centres s'ha d'impartir als alumnes, en nom de qui els seus pares ho hagin demanat. Tota escola té obligació d'oferir aquest ensenyament demanat pels pares, encara que només fos per a molt pocs.

La classe de Religió ha de tenir una finalitat principalment cultural, integrada en la formació integral, a partir de la fe de l'Església però ben diferenciada de la catequesi.

Aquesta possibilitat de l'ensenyament de la Religió a l'escola ha de ser una ajuda per a cultivar la dimensió religiosa, fonamental en tota formació humana que vulgui ser completa i arribar a tots els àmbits de la persona i de la societat.

A la pràctica, des de la parròquia farem el servei d'una hora setmanal per a cada nivell d'EGB, seguint —això que quedi clar— la catequesi parroquial, tal com la veníem oferint fins ara.

Al cap i a la fi, pretenem aportar una educació per als valors espirituals i humans, a partir de l'experiència de Jesús.

BARTOMEU TAULER

Artesans de Pau

El moviment «Artesans de Pau» començà a França l'any 1981. Amb aquest nom sorgiren petits grups d'homes i dones que, periòdicament mantenien un silenci públic, mostrant la seva preocupació per la cursa d'armaments i el terrible perill nuclear. Aquests grups s'estengueren per diferents llocs de França, Alemanya, Itàlia, Espanya... de forma espontània. No existeix cap tipus de centralització ni afiliació, i cada grup es mou dins el seu terme en total llibertat.

Ens uneix la no-violència, i la intenció d'esser, veritablement, «Artesans de Pau», és a dir, de construir-la a partir de nosaltres mateixos dia a dia, perquè creim que l'interior de l'home és, a la vegada, origen i conseqüència que genera i sofreix el problema social.

Aconseguir l'autèntica Pau —lligada a la justícia social, comprensió, solidaritat...—, és una tasca personal i col·lectiva, de tots, per això, l'acció que defineix els «Artesans de Pau», és una permanència pública en silenci (a Mallorca és de mitja hora setmanal). Els motius profunds són, tal vegada, distints dins cada persona que hi participa, però, es pot dir que amb aquest silenci ens situam al principi, abans de la paraula i l'acció, perquè aquestes puguin sortir després amb seguretat, i amb la força de la unió que es crea en el silenci, diluint les diferències superficials per a concentrar les nostres energies en el desig comú d'un món lliure de la misèria i el perill nuclear.

Ens diguérem: «Hi ha molta gent que vol la Pau, anem, doncs, a manifestar-ho amb mitja hora de Pau, convidem els que vulguin venir, i que aquest desig es vagi escampant». És per tant un silenci que pretén unir, no separar, però, qualsevol cosa definida que es faci, es separa, per la seva pròpia naturalesa, de les altres. Som un grup minoritari, però ens mantenim en constància, per tal de cridar a les consciències dels que passen pel carrer i convidar-los a la reflexió.

PARTICIPEN PER PRIMERA VEGADA A L'EUCARISTIA

Durant aquest estiu, 33 nins hauran fet la Primera Comunió

Cristòfol Amengual Martorell
Jerònia M.ª Amengual Tomàs
Catalina Amengual Tomàs
Joan Barceló Cerdà
Esteve Barceló Cerdà
Catalina Bauzà Blanch
Francisca Bauzà Blanch
Joana M.ª Blascos Miralles
Joan Antoni Blascos Miralles

També volem donar a conèixer les possibilitats de la desobediència civil i la no-col·laboració, a nivell personal (objecció fiscal o militar, etc.) i en grup. Hem participat i promogut dejunis i accions directes, demanant el referèndum per sortir de l'OTAN, i com a crida urgent a les autoritats, organitzacions i persones en general, davant de l'imminent instal·lació dels míssils a Europa.

Dins Mallorca hi ha un grup a Ciutat, que fa el silenci cada dijous de 20 a 20'30 a la plaça Major; i un altre a Inca, que fa el silenci a la mateixa hora, a la plaça d'Espanya. Coincidim amb l'horari dels grups del País Basc i Barcelona. Existeixen grups a Andalusia, Madrid, València, i de cada vegada ens assabentam de l'existència de més grups a diferents indrets.

Maria del Mar Carralero Rodríguez
Alicia Carralero Rodríguez
Antonia Carralero Rodríguez
José Antonio Carralero Verdura
Mariano Carralero Verdura
Mateu Coll Salvà
Maties Coll Salvà
Joan Garau Noguera
Ana González Pinteño
Maria Jiménez González
Jaume Mas Rigo
Monserrat Mascaró Cerdà
Catalina Mascaró Cerdà
Jaume Mayol Amengual
Jaume Mayol Roca
Miquel Àngel Mayol Tomàs
Antònia Munar Miralles
Guillem Munar Miralles
Joan A. Payeras Ramonell
Antònia Ribas Cerdà
Gabriel Roig Roscar
Josep Serra Cerdà
Joana Serra Dilme
Bartomeu Verger Rossinyol